

Taistelu on ohi ja pystyn levähtämään hetken. Silmäni ovat kiinni, koska kehossani ei ole rahtustakaan voimaa niiden aukipitämiseen. Yleisön ääni kuohuu lattian reunojen yli ja kuljettaa meidät kaikki hengessämme muinaisen areenan punaiselle hiekalle. Tanssilattialle suunnatut valonheittimet muuttuvat polttavaksi auringoksi. Kuuma santa rahisee polven alla, kantapää hakee tukipistettä pettävältä alustalta. Reisilihakset värisevät tuskaisina pidätellessään minua paso doubles lopetusasennossa, liian alhaalla keski-ikäiselle miehelle. Rintani on auki, se ahmii happea kapeiden poskieni lävitse. Suola valuu kasvoja ja rintalihaksia pitkin, kirvelee silmissä. Kyyneleet maistuivat samalta edellisenä iltana. Revitty muleta lepää vieressäni polttavalla pinnalla. Annettuaan kaiken, oltuaan ensin minun tahtoni jatke, sitten taistelutoverini ja nyt vain notkeana kangasriepuna lepäävä nainen. Nina on kokenut iskut, lentänyt kaaressa ja lepattanut repivässä tuulessa. Repeillyt, mutta kestänyt. Härnänyt, kiihottanut, pettänyt. Hän on antautunut alttiiksi vaaroille ja elänyt täyttä elämää. Liikkeen aika on ohi ja me molemmat vain olemme paikallamme. Lopputulosta ei tiedä vielä kukaan, mutta sillä ei ole merkitystäkään. Olemme tehneet parhaamme ja vielä hengissä. Edellisenä iltana se ei ollut yhtä varmaa. Riita oli koitunut melkein kohtalokkaaksi. Aluksi olivat lentäneet vain sanat, mutta ne sattuivat eniten. Sanat kirvelivät vieläkin pahemmin kuin naarmutettua pintaa noroina valuva hiki. Päivä oli ollut pitkä. Olimme molemmat tulleet töistä myöhässä. Nina haki lapset päiväkodista, minä kävin kaupassa ja kaahasin sitten laittamaan kiireellä ruokaa kotiin. Kumpikaan meistä ei jaksanut siivota kauniin kotimme kaaosta. Katsoin inhoten pöydällä makaavia astioita, kun lähdimme harjoituksiin. Minulle järjestys oli aina ollut tärkeää, mutta Nina ei vain tuntunut ymmärtävän. Treenistäkään ei ollut tullut mitään. Lapsisarjojen kakarat eivät jaksaneet harjoitella vaan juoksivat ympäri salia ja kirkuivat. Meidänkin tekniikkamme petti, kun keskittyminen kaikkosi. Välillä huusin ja sitten huusi Nina. Muut parit välttivät katsomasta meitä, puhuivat ylipirteästi ja kannustavasti kaikesta muusta paitsi tanssista. - Yritä edes, ihan vain pikkuisen. Edes yhden kerran. Olen aina osannut samaan aikaan sekä huokaista että huutaa. Nina ei sanonut mitään. Hän seisoipa paikallaan ja tuijotti vetisin poskin, kyynelnorosten juostessa kauniilla kasvoilla. Hän ei antanut minulle sitä iloa, että olisi itkenyt ääneen; sanonut, mitä ajatteli. Ei silloin, kun olimme molemmat raivoissamme maailmalle sekä toisillemme. Siitä ei olisi ollut kuitenkaan mitään hyötyä. En minä häntä koskaan kuunnellut. Ninan mielestä olin tässä tilassa kusipäinen machoileva hidalgokukko. Hän joutui käymään käytävällä hengittämässä, että räjähdys ei olisi pilannut muidenkin iltaa. Muut parit harjoittelivat tarkasti omia kuvioitaan, mutta he tiesivät täsmälleen, ettei Nina ollut mennyt vessaan vaan itkemään. Kiukkuinen puna korosti minun poskipäitäni ollessani samaan aikaan vihainen että häpeissäni. Miten aikuinen mies ei osaa olla hiljaa ja keskittyä tanssiin tekemättä siitä elämää suurempaa draamaa? - No tule nyt kunnolla, tämä yksi kerta otetaan vielä. Kutsuin pariani ja lasteni rakasta äitiä tanssiin roikottamalla kättäni kuin kuollutta särkeä. Mikään ei värähtänyt, kosketukseni tuntui varmasti veltolta ja niljakkaalta hänen kädessään. Nina oli hiljaa. Tulisit sinäkin kunnolla, edes kerran vielä, hän ajatteli, mutta ei sanonut mitään. Minä luin viestin hänen ilmeettömistä silmistään. Lopulta meiltä loppui jaksaminen ja vaikka harjoitusaika olisi vielä jatkunut, emme enää kyenneet mihinkään. Kotimatkamme meni hiljaisuudessa, vaikka samaan autoon mahduimmekin. Lapset laitettiin nukkumaan nopeasti, edelleen puhumatta keskenämme. Nina leperteli lapsille korostetun ystävällisesti ja minä annoin yksisanaisia käskyjä, jotka saivat pienet hakeutumaan entistäkin tiiviimmin säteilevän äitinsä syliin. Kurkkuaani kiristi, kun luin iltasatua; Jere jarruvaunulla oli äänenmurros. Valkoiset rystyset näkyivät aina sivua kääntäessä ja käsien tärinä vaikeutti lukemista. Valot sammutettuani kaadoin itselleni poikkeuksellisesti ison viskin. Ninalla oli punaviinipullo nojatuolin vieressä ja korkeajalkainen lasi valkoisessa ohutsormisessa

kädessään. Jaksoimme odottaa puoli tuntia, kunnes lastenhuoneesta kuului vain rauhallista hengitystä. Kuulen oman hengitykseni tanssilattiallakin, mutta eri syystä. Tanssi on imenyt voimat ja huohotan pinnistelemättömän hymyn läpi. Hampaita viiltää ja kieli kuivuu, mutta sillä ei ole merkitystä, ei tänä päivänä, näytöksemme jälkeen. Muletasta ei kuulu mitään ääniä sen maatessa myyttynä lattialla. Molemmat meistä tietävät järjessämme, ettemme ole sellaisia, kuin toinen huusi illalla. En minäkään. En ole sellainen ainakaan kokonaan tai ainakaan joka kerta. Joskus minullekin voi tulla ongelmia, kaikille niitä tulee. En minä ole mikään ikuisesti halukas kone, vaan minunkin täytyy aidosti haluta, enkä voi mitään sille, jos nainen ei saa herätettyä himojani jokaisena iltana. Meillä oli kaksi lasta, jotka olivat todisteena riittävästä kyvyistäni ja edelleenkin pystyin toimimaan useimpina kertoina aivan loistavasti. Kaikki me vanhenemme, mutta siitä huolimatta minulla oli silloinkin syytä olla tyytyväinen kokonaisuuteeni. Tiesin Ninan tietävän, että ymmärsin jokaisen katselevan joskus ympärilleen. Kaikki meistä nauttivat ainakin silmillään uusien ihmisten luomasta esteettisestä taustamelusta. Ei se tehnyt hänestä tai kenestäkään muustakaan mitään, jos vain katseli ja joskus ajatteli, mitä olisi voinut olla tai tapahtua. Meistä jokainen elää omaa elämäänsä, eikä minulla ollut oikeutta viedä sitä häneltä pois, ainakaan Ninan omissa yksityisimmissä ajatuksissa. Nyt, tanssilattialla, auringon paahteessa ja yleisömeren kuohuessa, riitasanat kaikuvat mielessä. Ne toivat kilpasuoritukseen lisää yritystä, tanssin kovuutta ja raivoa. Vanhat, mutta edelleen päässä takovat sanat synnyttivät siihen päivään todellisen taistelun, josta vain vahvimmat kävelisivät pois omin jaloin. Kun minä pudotin muletan polveni päälle, kuulin yleisön hengittävän sisään yhteisenä hengenvetona, pelästyneesti. Liike oli raju, parketti tärähti ja naisen kylkiluiden risahdus kuului musiikin yli. Muletani ei suonut minulle pienäkään kirkaisua, katsoi vain jäisesti suoraan silmiin. Enkö minä tanssilattiallakaan pystynyt tuon enempään? Lopulta, aivan liian pitkän tauon jälkeen. Muletan selkä alkaa nousta ja laskea tahdikkaasti. Hänen olisi voinut luulla itkevän samoin kuin edellisenä iltana, mutta hän vain imee ilmaa epätoivoisesti polttaviin keuhkoihinsa. Samoihin keuhkoihin, jotka illalla huusivat sielun kipua mustille ikkunoille. Tanssikisoissa Nina oli ollut hiljaa, koko päivän. Hän huusi illalla kaikkein koviten, kun kenkä lensi olohuoneen poikki ja osui litteään vatsaan. Mustelmaa ei ollut noussut, koska tanssikengän kärki oli pehmeä, ei siksi, että heitto olisi ollut hiljainen. Nina pelästyi enemmän kuin loukkaantui. Minä en ollut koskaan lyönyt tai satuttanut häntä fyysisesti millään tavalla. Sivalluksia oli ollut, mutta ne olivat aina olleet vain henkisiä, annettu raa'oilla sanoilla väsymyksen synnyttämässä kiukkupuuskissa. En koskaan aiemmin ollut satuttanut esineillä, vasta edellisen illan tuskassa, kun en enää kyennyt keksimään uusia tapoja satuttaa puheella. Ninan raivo nousi hetkessä ensimmäisten haukkumasanojen jälkeen, hän oli aina ollut nopea tulistumaan. Ei se ollut minun asiani, mitä hän sai ajatella. Hän ei ollut koskaan tehnyt mitään, mutta hän sai ajatella, mitä halusi. Ninalla ja jokaisella naisella oli oikeus tuntea ja haaveilla, niin kuin jokaisella miehelläkin; mutta mitä iloa unelmoinnista on, jo ei pysty unelmiaan toteuttamaan, hän jatkoi. Ihmisen pitää saada haaveilla ja kokea sisällään uudenlaisia tunteita ja ajatuksia, ei niitä ole koskaan voinut tai edes pitänyt estää. Ei Ninalla ollut tunteita muita kohtaan, mutta olimme aina sopineet, että flirttailla saa. Sillä pystyi hakemaan elämään syvyyttä ja vaihtoehtoisia maailmoja; maailmoja, joissa kaksi lasta, tanssiharrastus ja vaativa työ eivät imeneet kaikkia naisellisuuden tunteita hennosta ruumiista. Nina ei ollut koskaan tunteeton kone, eikä häneltäkään voitu vaatia mitä tahansa. Kun hän oli heittänyt hennosti jasmiinilta tuoksuvan koristekynttilän, Nina oli tähdännyt melko varmasti ohi. Oli minun oma vikani, että astuin heiton eteen. Tai ainakin se, etten väistänyt. Kai nyt aikuisen miehen olisi pitänyt osata väistää, jos kohti lensi jokin esine, jos siis mies mihinkään muuhunkaan olisi kyennyt. Eikä Nina voinut omasta mielestään edes heittää kovin

kovaa. Hän oli pieni nainen ja kynttilä oli painava. Ei hän heikko nainen ollut, mutta silti niin pieni. Avaan silmäni ja äänten sekä tunnekuohon herättämä hallusinaatio valuu puulattian raoista alempiin maailmoihin. Areena katoaa mielestäni ja ympäristö muuttuu taas tanssisaliksi. Yleisö pienenee härkätaisteluareenan tuhansista katsojista kolmeensataan, joista suurta osaa meidän oma pieni tragediamme ei juurikaan kiinnosta. Heidän välinpitämättömyytensä ei haittaa suurta egoani. Jokaisen katsojan silmät tuntuvat tuijottavan vain meitä kahta, kuin lattialla ei olisi yhtään muuta paria. Minua ja muletaani, joka edelleen lepää parketilla hengittäen tasaisesti, otsa kiinni maassa ja elegantit, ohuet kyynärpäät kattoon osoittaen. Jos ei hengityksen metronominen tikitys vavisuttaisi ruumista, häntä voisi luulla kuolleeksi. Vain kapea selkä nousee ja laskee hitaasti. Minä en ollut uskonut illalla, että Nina heittäisi minua oikeasti. Viimeiseen saakka olin ajatellut, että hän vain uhkaili, kuten aiemminkin. Kun kynttilä sitten lensi, se tuntui liikkuvan hidastetusti. Ehdin haistaa jonkin kukan hennon tuoksun jo ennen viiltävää kipua olkapäässäni. En voinut käsittää, mitä tapahtui. Nina ei koskaan ennen ollut tehnyt mitään sellaista. Ei hänellä ollut ollut mitään syytä satuttaa minua, Ninahan oli loukannut verisesti juuri minun pientä egoani. Odotin – ei, vaadin! - anteeksipyyntöä ja olisin ollut valmis sen jälkeen jatkamaan yhteistä elämäämme kaikessa rauhassa, kilpailuihin valmistautuen. Olkapäässä ollut sinelmä peittyi paljettikoristeisen paidan alle, rusketusvoide oli tasoittanut sen reunat ja aamulla lihaksen päällä levännyt kylmäpussi helpotti turvotusta. Olin edelleen ihmetellyt, että miten niin olisin ollut kyvytön. Kaikille sitä joskus sattui. Ei keski-ikäinen mies ollut kone, joka käynnistyy nappia painamalla. Joskus minuakin väsyttää tai ei vain haluta ja se on täysin sallittua. On raakaa pilaa väittää miestä impotentiksi, kun todisteet puhuvat aivan jotain muuta. Tanssikenkä oli ollut enemmänkin vitsi, minä en heittänyt mitään kovaa esinettä, enkä pehmeää kenkääkään kovin suurella voimalla. Sen verran vain, että se varmasti kevyesti hipaisi Ninan sileää vatsaa. Hänen räjähdyksensä imaisi ilman miehen keuhkoistani. Kaikki heijastui kilpailuiden tanssilattialle sekä kisoihin valmistautumiseen. Kumpikaan ei ollut puhunut kilpailujen peruuttamisesta, vaikka molemmat olimme sitä varmasti miettineet. Minä olin nukkunut yön huonosti vierashuoneen sohvalla ja kuullut, miten Nina kääntyili leveässä parisängyssämme yhtä levottomana. Kisoihin ajoimme puhumatta, molemmat hoitivat oman osuutensa valmistautumisesta täysin mekaanisesti. Nina oli antanut ohjeet lastenvahdille ja minä hoidin työhommia, koska johtajalla ei ole koskaan todellisia vapaapäiviä. Ensimmäiset tanssit menivät sumussa, kun punainen verho täytti meidän molempien silmät. Kaikki avaukset olivat kovia ja minun vientini niin voimakasta, että Ninan kädet olivat varmasti tuntuneet repeävän irti nivelistään. Hän kosti pitämällä sormistani kiinni kaikissa pyörähdyksissä, kunnes sai minulta katseen, joka olisi tappanut täysikasvuisen härän niille sijoilleen. Emme niinkään tanssineet kuin riuhoimme ja revimme toisiamme eteenpäin, kaukana teknisen tasomme ulkopuolella. Nina oli vienyt liikkeensä äärimmilleen ja pakottanut minut ylittämään jatkuvasti uusia rajoja. Tanssimme oli sekä väkivaltaisempaa että mielenkiintoisempaa kuin koskaan aiemmin ja sen huomasivat sekä tuomarit että katsojat. Yleisömeren taputukset olivat kovempia kuin ennen, mutta me kaksi kuulimme vain toisemme ja omat kipumme. Espanjalaisen mustalaistanssin alkaessa meillä molemmilla välähti silmissä. Lopullinen hetki oli siinä, ratkaiseva taistelu alkoi. Tiesimme, että taistelumme ei olisi voinut enää jatkua yhtään askelta pidemmälle, jokin tulisi ratkeamaan seuraavien minuuttien kuluessa. Muleta nousee hitaasti. Hänen niveliään särkee ja pienet, terävät lihakset värisevät yhä. Silti hän liikkuu pehmeästi kuin kissa, jonka kynnet ovat piilossa. Ne odottavat heti pinnan alla; valmiina iskemään, kun kohde sitä vähiten osaa odottaa. Häinkin näkee kuusisataa silmää ja kuulee riemun, joka syntyy, kun hän liikkuu. Kaikki katsojat eivät uskoneet hänen enää nousevan. Tanssi oli ollut niin

alkukantaisen raju, että yleisön kasvavan pelon ja kiihotuksen oli saattanut aistia liukkaalle tanssilattialle saakka. Parketti tarttui märkiin kämmeniin ja polviin, rusketusvoiteen rautainen haju voitti hiuslakan. Se tuoksuu Ninan sieraimissa tuoreelta vereltä tai sitten rauta maistuu vain suussa. Maku juoksee poskesta, joka jäi hampaiden ja lattian väliin hänen pudotessaan lattialle makaamaan. Hetkellinen kipu oli kovempi kuin edellisenä iltana tai siltä se tuntui ihon jomottaessa. Kotona oli odottamassa läjä räjähtäneitä astioita. Valkoisia lautasia ja kuppeja siruina, jotka oli lakaistu kaapin pohjalle pois lasten silmistä. Nina oli aina ollut merkkiuskollinen, eilenkin hän heitti vain Arabialla. Koko illan Nina oli puhunut huutamalla. Hän ei ollut varsinaisesti itkenyt, mutta kyyneleet juoksivat mustia raitoja poskille. - Lopeta, hullu. Anna nyt jo olla, saatana. Vittu, helvetti! Minä en voinut ymmärtää hänen huutoaan. Kauniista suusta satoi rumia sanoja, enkä minä ollut tarkoittanut mitään pahaa. Minusta tuntui vain kummalliselta, jos hän minun seurassani avoimesti flirttaili muille miehille, varsinkin jos kaveritkin näkivät tilanteen. Ei se minusta ollut mitään tunteiden ja käytöksen, tai hänen naisellisuutensa, sensurointia. Naisen pakottamista nyrkin ja hellan väliin, kultaiseen häkkiin. Jokaista Ninan lausetta säesti räsähdys. Astioiden sirut satoivat lattialle. Minä väistelin, enkä vastannut enää millään esineillä. Olin pelästynyt osuttuani kengällä ja Ninan kaaduttua lattialle dramaattisesti. Olinko oikeasti satuttanut häntä vahingossa, mitään tarkoittamatta? Pelkoni ei kuitenkaan vähentänyt Ninan raivoa. Astiat sinkoilivat seinille, sirpaleet satoivat ydinperheemme vaaleansinisessä kodissa. Lapset nukkuivat yläkerrassa omassa huoneessaan viattomina. Sinä iltana ei ollut onneksi tullut sivullisia uhreja, paitsi Ninan lempitaulu. Minä pakenin sen taakse ja meriseen kankaaseen tuli reikä, josta ei vuotanut verta. Verta tuli vain minun naarmuistani, joita terävät posliinireunat olivat uurtaneet ihooni. Selästä ja käsistä, joihin satoi astioiden sirpaleita. Minun rystysenikin raapiutuivat, kun hakkasin kostoksi käteni taulun läpi uudestaan ja uudestaan. Paksun pellavakankaan maalatut reunat olivat teräviä ja kiilakehyksestä irtosi säleitä. Nina ei uskaltanut lopulta enää heittää, hän selvästi pelkäsi minua ensimmäisen kerran heidän yhteisen elämämme aikana. Minä löin taulua, itkin ja tiputin punaisia pisaroita olohuoneen parkettilattialle. Tanssilattialla verta valuu vain muletan posken sisäpinnasta. Me molemmat nousemme seisomaan edelleen huohottaen, mutta yht'äkkisesti ilma virtaa vapaasti ja puhtaana meidän keuhkoihimme. Me olemme Nainen ja Mies, vierekkäin, yhdessä elämän edessä. Kädet aukeavat vastaanottamaan yleisöä, jonka taputuksista ei tule loppua. Vislaukset täyttävät ilman. Ne viiltävät mielessä voimakkaammin kuin iltaiset terävät sirut. Minun sohvalle asettelemilleni lakanoille oli tullut punaisia tahroja yön aikana. Niistäkään ei ollut puhuttu, vaikka molemmat huomasivat ne aamulla. Lapsetkin olivat olleet kummallisen hiljaa. He eivät olleet kysyneet mitään, eivät edes sitä, mihin isä ja äiti olivat taas lähdössä. Aivan kuin rakkautemme hedelmät olisivat aavistaneet jotain, mutta eihän se voinut pitää paikkaansa. He olivat nukkuneet koko illan ja yön. Päällemme satavat suosionosoitukset korvaavat edellisen illan kivut ja hävittävät tuskan mielestämme. Minä tiedän pystyväni tarvittaessa kaikkeen, mihin pitääkin. Olen aivan tarpeeksi hyvä. Nina imee iloa itseensä. Hän tietää meidän onnistuneen tulisten tunteiden päivänä paremmin kuin koskaan aiemmin. Kun haluaa elää voimakkaasti, on avattava itsensä kokonaan ympäristölleen. Kaikki tunteet on koettava itse, ihmisen on uitava jatkuvasti laavavirrassa voidakseen tuntea elämän paloa. Se polttaa, mutta myös kuljettaa eteenpäin. Iloa ei ole ilman surua tai voittoa ilman taisteluja. Suurin onnettomuus on elää hiljaista elämää, ilman tunteita. Ei häiritä itseä, ei ketään muuta. Niissä kilpailuissa ja edellisenä iltana me muutimme maailmaa, mutta emme vielä tiedä miten. Kukaan ei tiedä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan, mutta sillä hetkellä Ninasta ja minusta syntyi aiempaakin vahvempi. Muleta kietoutuu taas kaulaani, omin voiminensa. Hän painaa poskensa minun olalleni ja katsoo

ylöspäin. Rakastaen minua vielä vahvemmin kuin illalla vihasi. Se hetki on takana ja pysyy takana ikuisesti. Me voitimme yleisön ja me teimme sen yhdessä. Olemme astuneet uuteen elämään, jossa molemmat ovat tarpeeksi hyviä ja molemmat ovat oikeassa.